Cristina Garcia Molina

La periodista Eva Vázquez al Punt Avui (19/12/2014) afirma que: "Cristina Garcia Molina té dos inconvenients: viu a Girona i es diu Cristina Garcia Molina. Això equival a una doble invisibilitat: passeja per una ciutat perifèrica, lluny de les grans decisions editorials, i amb un nom que en l'esfera pública no coneix ningú excepte algun fosc funcionari del registre civil. Fora d'això, tot són avantatges: ha guanyat el premi Ciutat de Badalona (també s'hi van estrenar Manuel Baixauli o Francesc Serés) amb la seva primera col·lecció de narracions; el llibre l'hi ha publicat Viena, que ha tingut el bon gust de reproduir-li a la portada una pintura de Hopper que s'emmiralla en un dels contes, i finalment, per xisclar d'alegria, els relats són sensacionals". Podeu llegir l'entrevista sencera aquí i trobar els seus llibres aquí, tenint en compte que ja no treballa en el mateix institut i que aviat podrem veure publicat el seu segon llibre. Molt de respecte amb aquesta noia...algun dia sortirà als llibres d'història de la literatura!

1. Faig aquesta feina perquè...

No és una feina, no escric per obligació ni m'hi guanyo la vida. Escriure és un esforç intens, lliure i emancipat. Implica passar moltes hores aïllada del món, la majoria de les vegades amb un resultat nul o decebedor. També té moments gloriosos, és clar, i els vius també en el desert. Per a mi escriure és un acte de resistència, perquè el remolí diari se m'emporta sempre cap a una altra banda i el més fàcil i ràpid seria la renúncia. Escriure no és només escriure. Escriure és llegir molt. Escriure és també temps per abstreure's i badar. Sort en tenim dels semàfors en vermell i dels ascensors ocupats, perquè aquesta societat cada vegada blinda més les possibilitats per a la reflexió i l'emoció estètica. Ens hem muntat una gran i concorreguda festa de la frivolitat. L'experiència fonamental de l'escriptor és la impotència: ho va escriure Louise Glück, una poeta que adoro, en un llibre d'assaigs que es diu Proofs and Theories i em sembla una afirmació plena de veritat. La impotència, la incapacitat més absoluta. Allò que dignifica aquesta tasca no és l'assoliment, sinó l'anhel: la profunditat de la nostra ignorància relativa a allò que creem ens provoca desesperació, diu la Glück, però també alimenta l'esperança. Per tant, la resposta és que faig aquesta no-feina perquè el meu anhel és molt boig, molt fort, molt ignorant i m'empeny a continuar. A pesar de tot.

2. L'adjectiu que millor defineix la meva obra és...

No crec que pugui parlar d'obra ni de trajectòria encara, però si penso en el Silenci a taula em vénen al cap alguns adjectius. EXIGENT, per exemple, perquè m'he renyat molt mentre l'escrivia i rarament m'he sentit satisfeta. INEVITABLE, perquè a vegades he intentat escriure d'una altra manera i no he pogut; el resultat sempre ha sigut fals i sintètic. Cada autor té la seva manera d'aproximar-se a la ficció i suposo que has d'aprendre a acceptar-la i a engolir les psicofonies que no saps d'on surten, les paraules, els pensaments i les situacions que ni entens ni has buscat; es tracta de respectar, en definitiva, el jo oblidat o obviat que treu cap quan escrius. INFLUENCIABLE, perquè he deixat que es relacionés amb "amistats perilloses" com ara el teatre o la dansa, o amb la vida pròpia, que és una líder carismàtica i mana molt.

3. El primer record que tinc d'una biblioteca és...

Al meu poble, a l'Ametlla del Vallès, a la biblioteca de la meva escola i amb un conte d'un nen que es despertava al matí i no volia sortir de casa perquè plovia, feia fred, era un dia massa gris i al llit s'hi estava molt bé. Però la mare li manava la pressa i al final el nen claudicava i es posava les botes d'aigua. Suposo que el recordo perquè no hi ha res més agradable que quedar-se a casa quan plou o a la biblioteca de la infància quan dècades després el temps/dia/l'existència amenaça tempesta.

4. Penso que les biblioteques són...

Espais de rastreig i de silenci on habiten comunions de llibres que professen la mateixa fe i amb la mateixa il·lusió, que és la de ser triats i després llegits. A més, als clubs de lectura de les biblioteques s'hi fa una feina brutal i, en la meva opinió, gens fàcil. La multiplicació de lectures d'un mateix llibre, el buidatge, l'intercanvi, la transformació: els clubs de lectura són la combinació guanyadora.

5. Un llibre que m'ha marcat ha estat...

Un llibre del qual no podria dir el títol ni l'autor perquè és una mena de juxtaposició caòtica i mística de totes les lectures que m'han deixat senyals i que vull pensar que em visiten sigil·losament quan escric. Tota la vida he buscat el mateix, en els llibres: la marca i la sorpresa. Hi ha lectures que deixen cicatrius perquè reparen pèrdues del passat; d'altres, et preparen per a les que vindran. La sorpresa no és pirotècnia sinó atordiment i admiració. I dono gràcies públicament als autors que sé que SEMPRE se m'escaparan.

6. Llegir és recomanable per...

Sona molt tràgic i voreja el tòpic, però a mi llegir m'ha salvat la vida. Visc i he viscut en el desconcert més absolut: no entenc per què vivim com vivim, ni les modes, ni les fòbies, ni les tradicions, ni l'addicció a planificar-ho tot. Massa preguntes i poques respostes que no siguin enganyoses. I la lectura és un garfi: a vegades pot fer mal, però agafa-t'hi igualment, sobretot no el deixis anar. És, hauria de ser, un exercici de pensament, de plaer i d'eufòria. Potser l'art no ens fa persones millors, però ens ajuda a relacionar, i relacionar és una manera de començar a entendre alguna cosa. El foment de la lectura està molt bé i és necessari, però l'amor pel llibre no és una operació de compra-venda, no és un xantatge, no és un multipack d'oferta, no és un verí que s'inocula en un segon, no sobreviu per transmissió. Ser capaç de viure el plaer de la lectura és una gran sort. A mi, la paraula foment a vegades em transporta al món del comerç i em desencanta.

7. La pregunta que m'hauria agradat que em féssiu...

"Quin aspecte té la teva camisa de força?" Li va preguntar la Krista Fleischmann a en Thomas Bernhard en una d'aquelles llargues entrevistes per a la televisió austríaca. (I Bernhard va respondre: "Això ho pot veure vostè quan em mira, no?")

Data de l'entrevista: 2016-09-12